RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 237.525 van 28 februari 2017
in de zaak A. 221.572/XIV-37.336

In zake: Carl DE SCHUTTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 24 februari 2017, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van "de beslissing tot weigering van uitgaansvergunning van de directie detentiebeheer […] van 21 februari 2017".

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 februari 2017, om 10.00 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valérie Kruyen, die *loco* advocaat Jürgen Millen verschijnt voor verzoeker, en attaché Xavier Laureyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Op 1 december 2016 dient verzoeker een verzoek in om periodieke uitgaansvergunningen te bekomen.

3.3. De Directie Detentiebeheer beslist op 21 februari 2017 tot de weigering van de gevraagde uitgaansvergunningen.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie

4. Op de terechtzitting werpt de verwerende partij een “exceptie van onbevoegdheid” op. Zij zet uiteen dat de minister van Justitie te dezen “niet optreedt als “hoofd van de FOD Justitie” maar als orgaan dat meewerkt aan de uitvoering van de vonnissen en arresten, te dezen aan de uitvoering van een strafrechterlijke beslissing genomen door de justitiële rechter.

Beoordeling

5. De Raad van State kan in een kort geding slechts een beperkt onderzoek wijden aan ontvankelijkheidsexcepties. Een verzoekende partij kan er zich immers minder behoorlijk tegen verweren dan in een procedure ten gronde. Daarom past het in een kort geding dat de Raad van State deze excepties eerder zou verwerpen dan aannemen tenzij indien zijn beperkt onderzoek uitwijst dat een dergelijke exceptie een hoge graad van ernst vertoont.

6. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van de artikelen 4, 5 en 10 van de wet van 17 mei 2006 ‘betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan de slachtoffers toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten’ en kadert aldus binnen de “door de minister toe te kennen strafuitvoeringsmodaliteiten”.

De al dan niet toekenning van een uitgaansvergunning betreft een door de minister of zijn gemachtigde toe te kennen strafuitvoeringsmodaliteit en houdt volgens vaste rechtspraak van de Raad van State een rechtstreekse medewerking in van het bestuur aan de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf waartoe verzoeker werd veroordeeld bij een vonnis of een arrest van de strafrechter. De Raad van State heeft op grond van artikel 14, § 1, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en overeenkomstig vaste rechtspraak, geen rechtsmacht om kennis te nemen van beroepen gericht tegen handelingen en beslissingen van administratieve overheden, waarbij het bestuur, zoals te dezen, rechtstreeks meewerkt aan de uitvoering van vonnissen en arresten van de justitiële rechter. Uit de aard van de bestreden beslissing volgt derhalve dat de Raad van State geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering.

7. Bovendien heeft het Hof van Cassatie in zijn arrest van 15 november 2013 reeds geoordeeld dat uit de vermeldingen in de artikelen 4, 5 en 7 van de genoemde wet van 17 mei 2006 volgt dat de minister van Justitie of zijn gemachtigde, in zoverre alle bij de wet bepaalde voorwaarden vervuld zijn, de

uitgaansvergunning moet toekennen aan de veroordeelde die daarom verzoekt. De omstandigheid dat één van de voorwaarden de minister of zijn gemachtigde ertoe verplicht te beoordelen of er in hoofde van de veroordeelde geen bij wet bepaalde tegenaanwijzingen bestaan en, zo ja, of er bijzondere voorwaarden bestaan die daaraan kunnen tegemoetkomen, verleent de minister geen discretionaire bevoegdheid om het verzoek te weigeren. De bevoegdheid van de overheid die kennisneemt van een verzoek om een uitgaansvergunning of een penitentiair verlof, is derhalve gebonden. De betwisting betreft aldus de vaststelling van een subjectief recht, zodat, gelet op het bepaalde in de artikelen 114, eerste lid en 145 van de Grondwet, de Raad van State ook om die reden zonder rechtsmacht is.

8. De door de verwerende partij opgeworpen - maar desnoods ook ambtshalve op te werpen - exceptie vertoont een dergelijke graad van ernst dat ze reeds in de huidige stand van de procedure moet worden opgeworpen. De exceptie is gegrond.

C*onclusie*

9. De vordering is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van achtentwintig oktober tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Kaat Leus**